

Заедно

брой 83 - септември 2011

енория
"Св. Павел от Кръста"
Русе

Отец Валтер Горра

Принципи на духовно учение на Свети Павел от Кръста

Св. Павел от Кръста ни е оставил в наследство дневника на своето духовно усамотение, стотици писма за духовно ръководство и един малък трактат на тема "Мистичната смърт". В тези документи, ние можем да намерим основните идеи на богословската му мисъл и чрез тях ще се опитаме да открием оригиналността и дълбочината на мислите му. В тази статия ще говорим за "Съответствието с Божията воля"

От началото на духовното си развитие идеята за Божията воля в св. Павел от Кръста има основно значение.

За да се подготви за своята мисия като основател на новата конгрегация на пасионистите, светецът се усамотява в продължение на 40 дни, които прекарва в молитва и покаяние. Той счита за обусловени от Божията Воля големите вътрешни и външни страдания, които понася през онези дни.

Това убеждение е за светеца извор, от който черпи сила и радост. Той пише: "Душата постигна безразличие към всичко, тя вече не усеща, нито страдание, нито радост, само е обзета от Пресветата Воля на любимия си жених Исус".

Това не е израз на стоическа невъзмутимост, защото в нея няма възхвала на човешката воля, а е усилие да съобрази волята си с Божията Воля.

Ще разгледаме три точки свързани с темата:

- а) непоколебимото доверие в Бога
- б) примера на Исус Христос
- в) волята на Бога и страданието

а) непоколебимото доверие в Бога

За св. Павел от Кръста, крайната цел на всеки стремеж е да изпълни волята на Бога. В това трябва да се види неговата безрезервна вяра в Бога. Той е убеден в едно нещо:

Бог винаги иска най-доброто за човека.

Този Бог-Отец е истинска доброта и милосърдие.

Много често откриваме изрази в дневника му, в които той хвали и благодари за безкрайната благодетелност, милосърдие и любовта на Бога.

Тези разбирания за безкрайната любов на Бога и неговото доверие в благоволеността на Добрия Отец, не намаляват, дори когато той е поразен от обиди и болки. В такива ситуации на вътрешна борба и на телесни и духовни страдания, остават живи в него силна вяра и убеденост, че той е винаги в грижовните и спасителни ръце на Бога. Тази убеденост, че е защитен от Бога, му дава сила и затова никога не губи покоя в сърцето си.

Тук някой може да възрази: човек който се отдава по този начин на волята на Бога, Който го води към страдание, или допуска да понася страдания, не е ли сляп фанатик? На този въпрос ще отговорим така: причината за това “отдаване” не е примирение пред реалността, която не прощава, а непрекословна вяра в добронамереността и протекцията на Бога, Чийто действия са продиктувани изключително и единствено поради любов към човека.

Връзката между св. Павел от Кръста и Бога трябва винаги да се разглежда през призмата на съкровена любов. Един пример, взет от човешките взаимоотношения, ни помага да разберем по-добре това: когато хората са свързани с дълбока и безгранична любов, тогава всички събития и действия в тяхното общуване, се разглеждат и тълкуват въз основа на тази обединяваща сила

на любовта. Ключът на тази “логика на любовта” е ненарушимото доверие в отдадеността на другия.

Често Светецът окуражава получателите на своите писма и се опитва да усили в тях доверието към Бога: “Не бойте се, и силно се доверявайте в Бога; давам Ви тази добра вест, че Божието Милосърдие е подготвило големи богатства и свети просветления за душата Ви”.

Каква значение придава св. Павел от Кръста на отдаването на душата на Божията Воля става ясно от следните изрази: “Най голямото съвършенство за душата се състои в реалното и цялостното ѝ отдаване в ръцете на Висшето Добро. Това цялостно отдаване обхваща едно съвършено примирение с Божията Воля във всичко което ни се случва”.

В тези слова се говори за “всички събития”, т.е. дори онези, които се случват без човек да може да им влияе. Но ако става дума за неща, които попадат в обхвата на свободата на човешкото решение, тогава не е несъмнено ясно коя е Божията воля. В тези ситуации е необходимо да се поиска просветление, за да познаем Божията воля. Въпреки това Павел от Кръста е убеден, че на всички онези, които просят просветление от Бога, “Той ще прелива в тях небесната светлина, за да познават Неговата воля”.

б) примера на Исус Христос

Ако погледнем по-отблизо принципа на “отдаването на Божията воля”, който е имал толкова голямо значение в духовното учение на св. Павел от Кръста, и ако ние си зададем въпроса къде се установява този принцип, трябва да кажем, че основата се намира в отношението на неговата мистика с Христа. В действителност аргументът, който повече от всеки друг цитира светеца, за да даде основа за необходимостта от отдаването на Божията воля, е призоваването към примера на Исус, чиято “храна” е да се извърши “волята на Отца” (вж. Йоан 4,34). Той пише: “Исус Христос казал на апостолите си, че храната му е да изпълнява волята на Вечния Отец. О,

блажен, който разбира до края този божествен език!”. В друго писмо той казва: “Истината е следната: велико съвършенство е да се отдадеш безропотен изцяло на Божията воля; по-велико съвършенство е да се живее отдадено на Божественото Съгласие; най-великото съвършенство е да се храниш с Божествената Воля, в чист дух на вяра и любов”.

Както този цитат показва, светецът разграничава различни степени при реализацията на Божията воля. Той казва “да се примирява с божията воля”, за “да се живее отдаден в Божественото Съгласие” и като висша форма “да се храни с Божията Воля в чист дух на вярата и на любовта”.

Първата степен е “смирението”. Човекът се опитва да разпознава и да приема Божията Воля в конкретните и неизбежни събития от живота. Трудно е, но той трябва да го прави всеки път и при всеки отделен случай и така да се реализира Божията Воля.

При втората степен “Примера на Исус Христос” задачата на човек в изпълнение на Божията Воля е улеснена. Исус стана пример за него и човекът “живее” в Божията воля. Самият той чувства желание да прави това, което Бог иска от него; той желае да отдаде целият себе си на Бога и да се загуби в Бога. Това “себераздаване” и това “да се загуби”, е ясно изразено в глагола “отдавам се”. В изречението “да живееш по волята на Бога”, в писмо писано през 1729г светецът говори за присъствие и съжителство на Бога в човека и споменава думите на св. Августин: “Боже мой, аз те търсих извън мен а ти беше в мен”. В същото писмо той моли получателя “...да се отдавате изцяло на Пресветата Воля” и “погребвайте всичките проблеми и мъки в скъпата Божия Воля”. Следователно, ако Бог присъства в човека, тогава човека, обединен с Бога, ще се опита да живее според Божията воля.

Третата и най-великата стъпка за осъществяването на Божията воля, е да живеем като Христос, Който оценява волята на Отца като своя “храна”. Въпреки това, ние хората, не можем да направим това със същата непосредственост като Христос, а го

правим само в “чистия дух на вяра и любовта”. В описанието на тази трета стъпка са представени основните характеристики на духовното учение на св. Павел от Кръста, съсредоточаване в Христос и подчертана вяра и любов.

в) волята на Бога и страданието

Без съмнение волята на Бога става трудно да се изпълнява, или дори може да се превърне в “проблем”, когато тя не се комбинира с волята на човека. С други думи, когато възникват такива събития, които предизвикват страдания за човека. Особено в такива случаи, които изискват да се понесат неизбежни или не причинени от нас страдания, св. Павел от Кръста ни припомня за Божията воля . За него Божията Воля не е абсолютно произволна воля, а е спасителна воля, която в крайна сметка ще доведе до доброто и щастието на човека.

Непоклатимата вяра в добротата и любовта на Бога е силата, която го прави способен да приеме и понесе страданието като Божия Воля. Ако вникнем напълно в цитатите от Дневника му, в който той говори за “Божията воля”, ние ще видим, че той винаги я разбира като понасяне на физически или духовни страдания.

Тъй като св. Павел от Кръста е убеден, че Бог се отнася към човека с любов, с милосърдие и с доброта, за това той приема на драго сърце дори тези събития от живота, които му причиняват болка. Доверието му в Бога е толкова силно, че дори болката му носи “някое удовлетворение” и той я “прегръща”, “защото той знае, че това е Божията воля”.

В едно от писмата си пише: “Аз мисля да направя както лозаря или градинаря, които когато виждат грознящата ги буря и когато започва да вали дъжд и градушка, светкавици и гръмотевици, се затичват към колибата и там стоят седнали спокойни, до преминаването на бурята. Така също и аз искам да направя, и аз искам да направя с Божията Благодат, да седна тихо и спокойно под заслона на Божествената Воля и на Всемогъщата Защита на Всевишния, очаквайки в мир и спокойствие в сърцето да мине

бурята на гнета на моите противници”.

Разбира се св. Павел от Кръста е знаел, че греховете на хората и фаталното действие на дявола, могат да причинят зло на света. Но когато става въпрос да се приеме неизбежното и “незаслуженото” страдание, тогава неговата силна вяра в добротата и благоволенieto на Бога става дълбок извор, от който той черпи енергия. Ако човек в своето действие или бездействие има в ума си само Бог и Неговата Воля, тогава Бог Отец “ще насочи” всяко нещо към доброто на чедото си.

Св. Павел приема като свои думите на св. Тереза от Авила: “Или да страдаш или да умираш”, тук той подчертава, че не насочва своето внимание към страданието, а само към осъществяването на Божията Воля. В това писмо той казва: “Вярвам, че кръстът на нашия мил Господ Исус ще пусне по-дълбоки корени в сърцето Ви и ще пее: - “Страдаш и не умираш” - или - “или страдаш или умираш” -, или дори още по-добре: - “нито страдаш, нито умираш” -, но само чрез Божественото Съгласие”.

В първият принцип, който силно подчертава духовно-богословската мисъл на св. Павел от Кръста ние намираме молбата за отдаване на Божията Воля. “Божията воля” е винаги в силна връзка с убеждението за добротата и любовта на Бога към хората. Доверието и увереността, че човекът е винаги в центъра на любящите действия на Бога, е основата, върху която можем да осъзнаем смисъла на Божията Воля.

Божията Воля не е сляпа и хаотична, а е винаги воля за спасение и благоразположение и е насочена към доброто и щастieto на човека. Това осъзнаване на любящата грижа на Бога дава сила и вътрешна издръжливост за нашите вътрешни и външни страдания. Най-силната и чиста мотивация да живееш, отдавайки се на Божията Воля е примера на Исус, който считаше волята на Отца за Своя “храна”. Доктрината за “отдаване на волята на Отца” при св. Павел от Кръста, може да се определи със силен Христологичен характер.

От Втория Ватикански Събор,
Документ: *Gaudium et spes* - Радост и Надежда

Достойнството
на човешката личност

Човекът по Божи образ

12. Вярващи и невярващи почти са съгласни, че всичко на земята трябва да бъде подредено спрямо човека като негов център и връх.

Ала що е човек? Той е изразил и изразява многобройни, разнообразни и дори противоречиви мнения за самия себе си, като или така се превъзнася, че превръща себе си в абсолютно правило, или се принизява до отчаяние и така изпада в съмнение и тревожност. Църквата дълбоко усеща тези затруднения и просветена от Божественото откровение, може да им даде отговор, който описва истинското състояние на човека, дава основание за неговите злочестини и заедно с това помага за справедливото признание на неговото достойнство и призвание.

Свещеното Писание действително учи, че човекът е бил сътворен “по Божий образ”, способен да познае и да обича собствения си Творец, създаден да господарува над всички земни творения (виж Бит 1,26 и Прем 2,23), да ги управлява и да си служи с тях за Божия слава (виж Сир 17,3-10). “Що е човек, та го помниш, и син човечески, та го спохождаш? Понизил си го с малко нещо спроти Ангелите: със слава и чест си го увенчал; поставил си го владетел над делата на Твоите ръце; всичко си покорил под нозете му” (Пс 8,5-7).

Ала Бог не сътвори човека самотен: още от началото “мъж и жена ги сътвори” (Бит 1,27) и тяхното единение представлява първата фор-ма на междуличностно общение. По своята съкровена природа човекът действително е социално същество и не може да живее, нито да развие своите дарби без взаимоотношенията си с другите.

Затова, както четем в Свещеното Писание, Бог видя “всичко, що създаде, и ето, беше твърде добро” (Бит 1,31).

Грехът

13. Създаден от Бога в праведно състояние, но изкушен от Лукавия още в началото на историята, човекът злоупотреби със свободата си, като се изправи срещу Бога и като пожела да достигне своята цел извън Бога. И макар да бяха познали Бога, хората не Му отдадоха почит като на Бог... а неразумното им сърце се помрачи... и предпочетоха да служат на творението, а не на Твореца (виж Рим 1,21-25). Това, което ни разкри Божественото Откровение, бе потвърдено от собствения ни опит. И действително, ако човек погледне вътре в сърцето си, ще открие, че има склонност към злото и е затънал в толкова злини, които естествено не могат да произлизат от неговия добър Творец. Като отказва да признае Бога за свое начало, човек често накърнява свързания с крайната му цел надлежен ред и в същото време нарушава цялостната си правилна насоченост било към себе си, било към другите хора и всяко творение.

Така че човекът е раздвоен в себе си. Ето защо целият човешки живот, както индивидуалният, така и колективният, преминава в драматична борба между доброто и злото, между светлината и мрака. Човекът дори се оказва неспособен действително да превъзмогне пристъпите на злото у самия себе си, така че се чувства като окован във вериги. Но Самият Гос-под дойде да освободи човека и да му даде сила, като вътрешно го обнови и изпъди навън “княза на този свят” (Йо 12,31), който го държеше като роб на греха (виж Йо 8,34). Грехът впрочем понизява самия човек, като му пречи да постигне собствената си пълнота.

В светлината на това Откровение намират окончателното си основание както възвишеното призвание, така и дълбокото злочестие, кои-то всички хора изпитват.

Устройство на човека

14. Единен в тяло и душа, със самото си телесно състояние човекът обединява в себе си елементите на материалния свят, които така достигат в него своя връх и могат свободно да славословят Твореца (виж Дан 3,57-90). Следователно не е допустимо човек да пренебрегва телесния живот, а напротив, той е длъжен да почита и уважава своето тяло именно защото е сътворено от Бога и отредено за възкресение в последния ден. И все пак, наранен от греха, човекът изпитва в себе си бунта на тялото. Затова именно самото достойнство на човека изисква от него да слави Бога в собственото си тяло (виж 1Кор 6,13-20) и да не му позволява да се превърне в роб на изкривените наклонности на сърцето.

Човекът обаче не бърка, като се признава за по-висш от телесното и се счита за нещо повече от проста частица от природата или анонимен елемент от човешкия град. И действително, в своя вътрешен мир той надхвърля света на нещата: и към този дълбинен вътрешен мир се завръща, когато се обърне към сърцето си, там където го очаква Бог, Който се вглежда в сърцата (виж 1Цар 16,7 и Иер 17,10), там където под Божия поглед решава съдбата си. Затова, като признава, че има духовна и безсмъртна душа, той не се оставя да бъде мамен от лъжовни измислици, които произтичат единствено от физическите и социалните условия, а напротив, достига до дълбините на самата истина за нещата.

На вашето внимание!

неделя 16 октомври
(Храмов празник “Свети Павел от Кръста”)

и

неделя 30 октомври
в нашата църква
няма да бъде отслужена литургията следобед,
ще има само утринна литургия от 10.00ч

**Захвърли
картофите!**

Един ден една учителка помолила учениците си да донесат в училище по една чанта с картофи. След това им казала да сложат настрана един картоф за една личност, която ги била обидила или им причинявала страдание по някакъв начин. Освен това ги посъветвала да напишат името на обвинената личност върху картофа и да го върнат в чантата. Децата така започнаха да помнят една по една всяка личност, които ги била обидила. Някои чанти станали много тежки. Следващата задача била да носят картофите навсякъде със себе си, през цялата седмица, чантата била препълнена с картофи. През това време картофите започнали да се развалят. И това била наистина трудна работа да вдигаш винаги чантата и при това да усещаш миризмата. Притеснението да не забравят чантата на някъде водело до изоставяне на други много по-важни неща. Така учениците разбрали урока: да се товарят с тъга и неприятности е толкова неудобно, колкото да се товарят с картофи. Когато отдаваме значение на малките грешки или неизпълнени обещания, нашите мисли се изпълват с тъга и омраза, увеличавайки стреса и отнасяйки нашето спокойствие. Единственият начин да направим да се върне мира и спокойствието в душите ни е да прощаваме и да забравяме получените обиди.

За това да захвърлим веднага всички наши развалени картофи!

Празнувахме тези Тайнства

04 септември 2011г
Кръщението на
Марк Йосиф

11 септември 2011г
Кръщението на
Стефан

11 септември 2011г
Венчавката на
Стефан и Ася

Дон Габриеле Аморт

**ОТЕЦ ПИО
ЛИКЪТ
НА НЕГОВИТЕ ВРАГОВЕ**

Продължаваме да се запознаваме със Свети Пио от Пиетралчина. В този брой на нашия бюлетин, ще го направим чрез свидетелството на Дон Габриеле Аморт. Дон Габриеле Аморт – роден през 1925г, завършил право, свещеник, журналист и писател, автор на много книги 5 от които посветени на св. Богородица, екзорсист и президент на международната асоциация на екзорсистите. Духовен син на отец Пио от 1942г до края на живота му 1968г.

Да прочетем неговите слова.

Отец Пио беше много обичан от всички, но знаеше много добре че има ужасни врагове които смъртно го мразеха. Те не бяха от човешкия род, които по грешка или поради невярна информация, поради предразсъдъци или недоразбиране изпитваха омраза към него.

Никога отец Пио не е гледал към някого като към неприятел. Истинските негови врагове бяха демоните; врагове за отца и врагове за всеки един от нас.

Вярвам, че в живота на отец Пио премина под знака на една действителност, в която много от нас не вярват, понеже тя действа завоалирано, неясно. Тази реалност е ужасна и св. Апостол Павел я представя така:

“Облечете се в доспехите Божие, за да можете устоя против дяволските козни, защото нашата борба не е против кръв и плът, а против Началства, против Власти, против Светоуправниците на тъмнината от тоя век, против поднебесните духове на злобата” (Еф. 6,11-12).

Описанието за демоните което дава св. Апостол Павел е много

точно, защото ги нарича с точното име и ранга към, който принадлежат.

Мога да кажа, че това е една от мисиите които трябваше да изпълни през своя живот отец Пио; явна, осезаема за него борба срещу истинските, потайни неприятели, срещу най-ужасните врагове за всички нас.

Много пъти, когато участвам в телевизионни предавания ме питат дали съм виждал дявола и как мога да го опиша.

Дявола, както целият ангелски свят към който той принадлежи е дух. Не притежава физическо тяло, не е видим и не може да бъде описан. Ако иска да се представи най-е, трябва да си послужи с някаква фиктивна форма, която приема в зависимост от това което иска да предизвика.

Това се случва и с ангелите. Когато Архангел Рафаил поел поръчението да придружи синът на Товита приел образа на младеж облечен за пътуване (виж Товита 5,4).

Св. Франческа Романа виждала своя Ангел Пазител във вид на сияещо момче и затова обичайно е изобразена по този начин, с един лъчезарен юноша до нея. Други ангелски видения приемат изобразението на лъчисти същества. Начинът по който ни се представят тези духовни същества, за да можем да почувстваме тяхното присъствие, всъщност винаги е съответстващ на тяхното духовно състояние.

Дяволът следва същите правила. Когато иска да усетим неговото присъствие възприема образ, който отговаря на това което иска да предизвика: страх, лъжа, заблуждение, прелъстяване, измама.

Видяхме как отец Пио още от ранно детство се радва на небесни видения, до толкова, че вярва, че те са достъпни за всеки човек. Но той вижда и демони, многообразни и ужасяващи, които му внушават страх. През целият си живот гледа лице в лице своя враг, който му се представя в различни форми, в които винаги присъства злият дух.

В повечето случаи отецът вижда демоните като страшилища, които го подлагат на изпитания, бият го с дрънчащи вериги и

след тези изтезания го захвърлят на пода в неговата килия посинен и кървящ. В други случаи бесовете се представят като чудовищни животни всяващи ужас. Многозначително е описанието, което той самия е дава на своя духовен отец, когато е в манастира Венафро, където неговите духовни наставници го изпращат през 1911г. да учи философия. Това кратко пребиваване във Венафро завършва с много страдания и отец Пио е принуден да се завърне в родното си село Пиетрелчина.

Във Венафро започва да се изразява ярко неговият вътрешен душевен свят с често редуващи се сатанински нападения и екстази. По време на екстазите отец Пио свободно разговаря с Исус и с Блажена Дева Мария, без да се притеснява ако наблизко присъства някой от събратята му.

В сатанинските нападения дяволът приема вид на грозни черни котки и кучета или на други отвратителни животни с ясното намерение да всява страх в младият свещеник. В други случаи демоните се явяват във вид на девойки които предизвикателно разголени танцували за да съблазнят целомъдреният монах.

Голямата опасност идва, когато дяволът се опитва да заблуди отец Пио, явявайки се в свещени одеяния, като Исус Христос, св. Богородица, св. Франческо или като неговият духовен отец и други негови началници.

В тези случаи отец Пио има едно правило, чрез което да разпознае истината. На това правило научи и някои от нас свещениците, негови духовни чеда. Това правило можем да открием и при св. Тереза Авилска, но едва ли отец Пио някога го е чел. В какво се състои това правило?

Когато действително му се явяват Господ, св.Богородица или Ангелът пазител, отецът забелязал, че изпитва плахост, страхопочитание, но веднага след това чувства спокойствие е мир.

Когато вместо тях се представя лукавият, отца изпитва внезапна радост, чувства се привлечен, а след това остава с горчивото усещане за огромна тъга.

А в душите до които отец Пио се докосва, какво вижда? Често

вижда жертви на Сатаната. В някои случаи отец предупреждава лично заинтересуваното лице и само него.

Мисля че отец Пио обикновено не е виждал дявола, но неудържимо се сражава срещу него; знае че главното действие на Сатана е това пред което ние всички отстъпваме: оставяме се да бъдем изкушени.

Вярвам и мога да кажа със сигурност, че голямата битка между отец Пио и дявола става по повод изскубването на душите от ноктите му, както в изповедалнята, така и когато се моли за всички свои духовни чеда. В борбата с дявола отец Пио има особената дарба да разпознава истинските му нападения без да е екзорсисст. Той никога не е извършвал екзорсизми. Често му носеха демонично обсебени и той се отнасяше към тях според това което изискваше случаят.

Веднъж един свещеник съпровождаше младеж заедно с още двама мъже, които го държаха здраво и го занесоха пред отца за причастие. Младежът крещеше и се съпротивяваше с голяма сила; когато застана пред отца започна да трепери. Тогава отец Пио вби поглед в него и със строг глас заповяда “Махай се!”. От този момент младежа бе освободен. Такива моментални освобождения са много редки.

Помня един случай с една девойка която бе освободена след 13 години молитви и екзорсизми .

На много екзорсисти е давал съвети отец Пио. Поощрявал е много свещеници да водят борба с дявола. До края на своя живот воюва срещу враговете на Бога и на нашите души – демоните. Виждал е пълчищата бесове да приемат различни образи и форми. Устоял е на нападенията им. Мисля че е изтърпял всичко това, за да ни припомни за присъствието на Сатана в този наш днешен, безверен свят.

Това което ние знаем за страданията на отец Пио е съвсем бледо отражение на истинските мъчения, които е понесъл през всичките дни на своя живот. Понасял е, за да ни поучи за бремето на греха, срещу което всички трябва да се борим.

Сестра Терезита Пиччирилли

“Оставете децата да дойдат при мен!”

Когато по време на неделната литургия видя някой малък енорияш радостно да “шари” на длъж и на шир из църквата, аз изпитвам голямо щастие и винаги си припомням думите на Исус:

“И донасяха при Него деца, за да се докосне до тях, а учениците забраняваха на ония, които ги донасяха.

Като видя това, Исус възнегодува и им рече: оставете децата да дохождат при Мене и не им пречете, защото на такива е царството Божие.” (Марк 10, 13-14).

Сигурно онези деца са били като тези, за които говорим, около пет годишни и родителите им ги водели при Исус за да ги благослови.

Господ е правел забележка на учениците си, да не отпращат тези деца от неговото присъствие, защото те са живото изображение на това какъв трябва да бъде човека на Евангелието.

Истински обърнатите хора са без гордост, не са амбициозни, нямат омраза и ненавист; те са скромни, смирени, без желание за величие и превъзходство.

Без тези характеристики, според Исус, не се влиза в Царството Божие.

Когато учениците искаха да научат от Исус кой ще бъде най-големия в неговото Царство на небесата, Той взе едно дете, сложи го до себе си и отговори:

“Истина ви казвам, ако се не обърнете и не станете като деца, няма да влезете в царството небесно; и тъй, който се смири като това дете, той е по-голям в царството небесно.” (Мат 18, 3-4).

Ако се спрем да помислим за малко, ще забележим че днес в света има милиони деца, които са щастливи. Но има голям брой деца, които живеят в нещастие.

Има деца разделени от своите родители, малтретирани деца, деца които умират от студ и глад, деца които живеят в бараки, деца които живеят в лагери за бежанци. Има деца, които ровят в сметищата, за да намерят нещо за ядене. Деца, които просят милостиня. Деца войници, които не познават друго освен оръжия и смърт. Деца длъжни да работят в робство. Деца живеещи в насилие, което разрушава всичко. Деца без училище и образование, поради немотията в която живеят.

Щастливи и страдащи деца: те са бъдещето и радостта на света. Те са най-свидните чедра на Бога.

“Оставете децата да дойдат при мен!”

В тези думи на Исус усещаме един вълнуващ призив: “Не увреждайте децата!”

Трябва да закрияме малките така както се пази живота, защото всяко дете е една личност, която се учи да мисли, да решава, да обича, да познава Бога и да уважава другите.

Трябва да се прави възможното за да може детето да расте заедно с другите в своето семейство и сред общността, в училище, в църквата, в парка... за да може да развие своите дарби, да заеме своето място в обществото, да направи света по-човешки, да открие Бога и да следва свободно своя път към вярата.

В Конвенцията за правата на детето, установена от обединените нации и от други хуманитарни организации, които се борят за защита на децата, кърти вълнуващия зов на Исус.

Как можем да останем верни на Исус ако не се ангажираме да осигурим всяко същество и преди всичко децата, които са в началото на живота. Хляб и любов, социално, морално и религиозно възпитание, присъствие близо до тях – тоест, как да им дадем нужното за да развият своите способности!?

Четох в списание за едно дете от детската градина, което рисувало нещо с голямо внимание и учителката го попитала.

“Интересна рисунка. Какво представлява?”

“Снимката на Бога”

“Но никой не знае как изглежда Бог!”

“Когато довърша рисунката всички ще го узнаят ” - отговорило

детето.

Децата знаят какъв е Бог. Но в днешната обществена среда, колко време им трябва за да го забравят?

В повечето случаи това е само въпрос на седмици.

Децата имат права в религиозното възпитание и семейството е духовният образец (нещо като незаличим печат) който остава за винаги и е духовната ценност на съществуването. В семейството децата възприемат “вкуса“ на дълбоките духовни схващания, за смирението, прошката, утешението, обществото, благословието, признателността, за даровете, за жертвата... които ще бъдат необходими за да оформят в тях граматиката на религията.

В семейството децата усвояват от родителите си говора, семейните традиции и всичко което е важно за тях. Те участват конкретно в общуването във всекидневния живот.

Когато четеш вечер с детето си една библейска история или казваш една кратка молитва заедно с него, това е част от ежедневието, децата научават по много лесен начин, без големи проблеми и усилия да се изразяват по религиозен начин. Децата научават само онова, което изживяват.

Тяхното религиозно развитие обикновено се състои в три фази.

Първата фаза е онази, която минава през наблюдението и подражанието.

От теологична и психологична гледна точка можем да кажем, че образът на Бога за да остане, в своята пълнота и цялост, решаващо е влиянието на родителите.

Връзката родители-дете е съпоставима с връзката с Бога. Също и самооценката на детето и юношата има своите корени в семейството и се отразява основно върху връзката с Бога.

Едно дете което никога не е виждало да се молят майката и бащата много трудно ще се моли когато порасне.

Най-важното нещо за родителите е да изяснят истинския образ на Бога. Те имат отговорността да не заблуждават децата в идеята за Бога, представяйки им образа на Бога като неприятел на живота и любовта, увреждайки ги по този начин от психологична гледна точка. Децата имат нужда от връзка с

Бога, не от идеологията за Бог.

Много пъти децата получават деформирани представи за Бога: Бог-съдия, който наказва, Бог-счетоводител който държи на правилата, Бог, който изисква големи резултати, Бог който продава на скъпа цена своите благодати и т.н.

Положителните изявления на Бога са различни:

Бог, който е създал по свое подобие всеки човек и който му дава вечен живот, Бог който придружава и закриля живота на човека и който е “добър пастир”, Бог който страда с човека и го освобождава от греха чрез страданието и смъртта на Исус.

В действителност Бог се е представил на хората чрез своя син Исус: вярата започва винаги с една лична среща с Исус.

Религиозността се придобива не само въз основа на един модел, но и посредством обучението и придружаването.

Децата имат право да знаят и да разбират, да научат историята на Исус, неговите думи, разсъждението и традицията на общността на вярващите и после да бъдат въведени в живота “с Бог в него”.

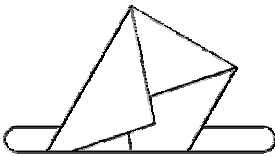
Третият важен път за възприемане на религиозността минава през укрепване, което идва от одобрението на общността на вярващите и от социалното потвърждение.

Необходимата вътрешна сигурност и автентичното познание и разбиране в религиозното поведение расте не само чрез родителите, но и чрез приобщаването на децата към общността на вярващите и с тяхната активност.

В този социален контекст Църквата има висока важност в качеството си на вярващата общност: без многото хора, които преминават по пътя към Бога заедно с Исус, християнската вяра няма да има опит и не може да расте.

Социалното потвърждение на молитвата и на служението заедно в църквата, а също и в групите, е одобрително и достойно да бъде изживяно съвместно с всичко онова, което е предадено на детето от родителите и от катехистите.

И днес съществуват много “ученици” които смятат че децата безпокоят и създават бъркотия, но Исус продължава да ни повтаря: “Оставете децата да дойдат при мен” защото нашите

деца са живи дарохранителници, тяхното тяло е също като “остенсорио”, в тях живее и расте Исус.

Радостта и жизнеността на децата правят весел и светъл деня и улесняват размисъла.

Нашата енорийски общност, с помощта на Господ трябва да стане достойна за този единствен и ценен дар, който Той ни даде!

Така да бъде!

Славни Св. Павле от Кръста, който в училището на разпнатия Христос, стана учител на светост и християнско съвършенство, помогни и на нас да приемем и прегърнем ежедневните кръстове в нашия живот.

Подкрепяй нашите болни, води наши те семейства, благослови нашите деца и най-вече нашите младежи, та да умеят да вървят със смелост в светлината на истинската вяра.

Господи, чрез застъпничеството на Св. Павел от кръста и Св. Богородица Прескръбна и чрез заслугите на Христа, Твоя Син, изслушай молитвата, която Ти отправяме. Амин!

Храмов празник “Свети Павел от Кръста”

неделя 16 октомври от 10.00ч,

в католическата катедрала в Русе

Светата Евхаристия ще бъде отслужена

от нашия Епископ Петко.

Проповед ще изнесе свещеникът пасионист от Франция,

отец Жан-Клод Делион,